

Svávulbúrin – boblandi runudíki og heitar goskeldur

Úr höfuðsstaðnum fóru vit víðari norður til Rotoroa, största ferðafólkamálið í Norðuroynni, um ekki öllum landinum. Búrin hefur fingið eyknefnið Sulphur City, ella Svávulbúrin, orsakað af tí sermerkta royki, ið er allastaðni. Ökið hefur största »energetic thermal activity«, ella varmaelvdá virksemi, í landinum. Brúandi heitar keldur, boblandi runudíki og froyssandi goseldar eru spjadd um allt ökið, og úr öllum veitum og ristum á vegnum rýkur spakuliga. Tað er sum at ganga í eini dreymaverð, tí tað kennist so óveruligt. Lukturin av rotnum eggji er sterkur, men eftir nøkrum tímum leggur tú næstan ikki merki til hann longur.

Vit fóru við einum lítlum ferðalagi út at uppliva hesi løgnu fyrirbrigdi »up close«. Túrun byrjaði við, at vit sá nøkur stór runudíki. Tað sá akkurat út sum í filmum: um: grá, tjúkk runa, sum boblaði og spruttaði og stinkaði. Sera áhugavert at síggja. Víðari fóru vit til tað sokallaða Thermal Wonderland. Har vóru gosop í øllum støddum og sløgum og í øllum litum. Mest ein gulligur litur orsakað av svávininum, men onkuntíð fór tað heilt yvir í ljósa-grønt. Har var nógv at síggja, men roykurin var øgiligur, og onkuntíð smakkaðu vit hann ordiliga. Tá var bara at halda onðini og skunda sær víðari. Vit sá eisini eina goskeldu, sum goysti vatnið einar 15-20 metrar upp í loft. Fyrst mátti umsjónarmaðurin tó oysa 1,5 kg av Sunlight sápu í hann, fyrri at eggja honum til at goysa. Hetta var gjørt bæði fyrri at ferðafólkini skuldu hava møguleikan at uppliva hesa sermerkta, men eisini fyrri at loysa trýstið, so at goskeld-

an ikki sprongdi seg sjálva í luftina. Tá sápan var horvin niðuri, byrjaði tað spakuliga at bobla, og so við og við kom meira og meira vatn+sápa uppúr, og knappliga stóð ein tjúkk strála av vatni upp í luftina. Hetta vardi einar 4-5 min., og fyrri einaferð skyld var tann kvalandi rotið-egg-lukturin trongdur burtur og nú luktadi so deiliga reint av sápu!

Nógv annað spennandi var at síggja og uppliva í Rotoroa, og vit sá eitt sindur meira til hetta, men hildu so leiðina víðari til býin Tauranga, har vit høvdu eitt sera forvitnisligt móti við ein annan froying.

Umborð á Salku Valku

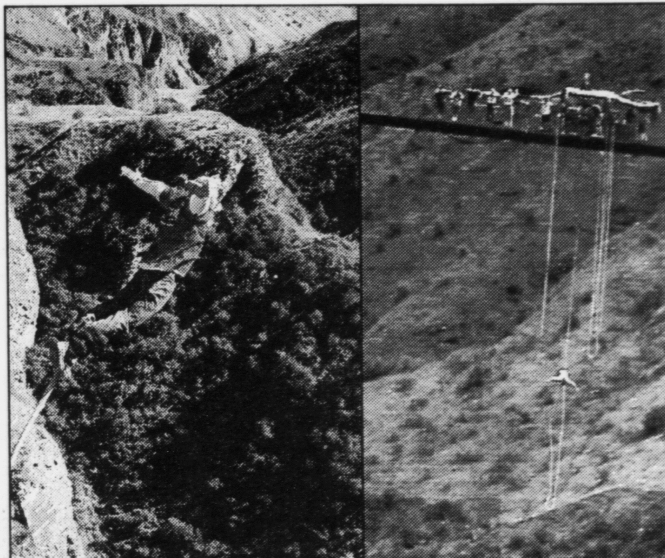
Vit vistu frammanundan, at havnarmaðurin Símun Askam var búsitandi í Tauranga, og vit høvdu avgjørt at stokka inn á gólvið, sum so mangir fjakkarar undan okkum. Tann ótrúligi blíðskapur, ið mótti okkum, var tó heilt óventaður, men sera kærkominn. Vit steðgaðu í 3 dagar og tann eina dagin fóru vit ein túr oman á keiina, har vit funnu bátin Salku Valku. Navnið tóktist kent, og tað var sanniliga eisini ein froyyskur bátur. Ungi skiparin Durita var umborð saman við bert 8 vikur gomlu dóttir síni, og var hon sera bilsin um at fáa vitjan. Vit settu okkum upp á dekkið í góðveðrinum og prátið gekk lívliga. Hon greiddi okkum frá um ótrúliga og spennandi ferð sína tvørtur um Atlantshavið, gjøgnum Panama veitina og síðani um allar tær spennandi Stillahavs oyggjarnar, tær høvdu vitjað. Nú lá hon so her í New Zealandi og bíðaði, meðan tær ræðuliga Stillahavs orkanirnar herjaðu. Á vegnum hevði hon hitt ein fittan norðmann, ið eisini sigldi somu leið við sínum skipi, og kærleikin blómaði. Úrslitið gjørdist ein nýggjur

heimsborgari, ið kemur at liva sitt fyrsta háltannað ár sum sjómaður. Durita greiddi frá, at hon hevði havt nógvar froyingar við sum manning, og tað var tað, henni dámdi best. Hon hevði ikki funnið manning til tann víðari túrin enn og hevði fegin viljað havt onkran við úr Føroyum. Tað er hervið sagt. Durita hevur gjørt nakrar sjónvarpssendingar um ferð sína, og tær fara vit vónandi skjótt at síggja.

Eitt stórt vónbrot

Nú var tíð okkara í New Zealandi um at renna undan, og vit søgdu farvæl og takk við Sue og Símun. Vit komu norður til Auckland, har vit skuldu flúgva víðari frá, men fyrst gjørdi vit eitt lítið rend norður til tað tiltikna vakra ökið Bay of Islands. Upplivingin við delfinunum hevði gjørt, at vit høvdu fingið hug at royna tað sum allir fjakkararnir tosaðu um; at svimja við delfinunum. Hetta gjørdi tey har norðuri, so samstundis sum vit sá tað vakra landslagið kundu vit uppliva hesi klóku og fittu djór einaferð enn. Hildu vit.

Morgunin var ógvuliga myrkur og tað hevði hug at regna, men vit hildu tó avstað við góðum treysti í bátinum. Skiparin greiddi frá, at delfinirnar eru vill djór, og møguligt var bert at svimja við teimum, tá TÆR høvdu hug at spæla. Har vóru sera nógv »um-nú...« sum so fóru við sær, at vit IKKI kundu svimja, men vit vildu ikki hoyra um tað. Vit gleddu okkum til at hitta tær aftur, men vit gjørdust SÆRA vónsvikin. Tað var so óheppið, at júst henda dag vóru ongir delfinbólkir at finna. Skiparin segði, at tað saktans kundi koma fyrri, men at vit so sluppu túrin um aftur, tá vit vildu. Hesum tilboði kundu vit tó ikki heysta ágóðan av, tí vit skuldu aftur til Auck-

John í »hongy-lopi«

land sama seinnapart, og flúgva til Fiji-oyggjarnar dagin eftir. Vit fingi tó henda tilgøðarseðil, um vit nakrantíð koma aftur hagar.

So lægið kann tað verða...

Hýrurin var ikki serliga góður í bussinum suður eftir aftur, og vit lögdu næstan ikki merki til tað vakra landslagið. Vit koyrdu framvið teimum risastóru og flottu kauri-trønum, og hesi trø eru ógvuliga sjáldsom. Tey gerast upp í 30 metrar høg og 2000 ára gomul. Hesi trø vóru nær um útruddað orsakað av tí sera góða viðinum, men nøkur eru tó eftir. Tað hjálpti heldur ikki upp á støðuna, at tey ikki gerast kynsbúgvín – um tað kann sigast um trø – fyrr enn tey eru 1500 ár!

Okkara alt ov stutti steðgur í New Zealandi var at enda komin. Vit komu aftur til Auckland, har vit skuldu sova í eina nátt, fyrri síðani at fara við flogfarinum til Fiji. Aðrenn vit komu so langt, hendi tó nakað sera lægið. Vit høvdu funnið okkum eitt vallaraheim nær við bussstöðina, og tá vit høvdu fingið okkara kamar, fóru vit niður undir aftur, og tá sáta knappliga tvey sera kend andlit har í sofuni. Tað var tað enska parið, Samantha og Ben, ið vit fyrst hittu í Thailandi, fyrri hvat tóktist okkum 100 árum síðani, og sum vit eisini høvdu hitt aftur í Australia av tilvild. Tey hava fjakkað sama teinin sum vit, og um nøkulunda somu tíð. Tey vóru nú júst komin til New Zealand, men skuldu aftaná eisini til Fiji, júst sum vit. Vit høvdu eitt sera hugnaligt kvøld við práti um »farnar dagar« í Thailandi og Australia, og morgunin eftir søgdu vit IKKI farvæl, men sum royndirnar høvdu lært okkum: »Vit siggjast«.

Her sæt hvussu høgt lopið er av brúnni – 102 metrar út í leysa luft...

